

SĂPTĂMÂNA PATIMILOR

EDIȚIE SPECIALĂ A PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ”
Anul 3 Nr. 3 (15) - 26 aprilie 2016

DE CE FACEȚI SUPĂRARE FEMEII, CĂCI LUCRU BUN A FĂCUT EA PENTRU MINE?

DENIA SFINTEI ȘI MARI MIERCURI

Ajungând în Ierusalim, Hristos a intrat în casa lui Simon leprosul, iar o femeie păcătoasă s-a apropiat de El și a turnat pe capul Lui acel mir de mare preț. Pomenirea ei s-a pus astăzi ca să se predice totdeauna, pretutindeni și tuturor fața ei izvorâtă din căință, umilință și iubire. Femeia aceasta a fost determinată să facă acest gest pentru dragostea pe care Mântuitorul a manifestat-o față de toți oamenii, drepti și păcătoși, pentru deschiderea pe care o avea față de toți păcătoșii care se pocăiesc, dar și pentru faptul că a intrat în casa unui leproș, socotit necurat, pe care Hristos l-a tămăduit. Se gândea femeia că dacă s-a tămăduit cel leproș, tot așa se va putea tămădui și ea. Astfel, a uns capul Mântuitorului cu „mir curat și de mare preț”, nefalsificat și neamestecat, fapt ce a atras mânia lui Iuda, care a certat-o pe femeie pentru risipa pe care ar fi făcut-o cu mirul. Făcea pe milostivul; din gură spunea că dacă s-ar fi vândut acel mir, mulți săraci ar fi fost miluiți, dar în realitate pe el îl preocupa să vândă mirul și să pună mâna pe bani. Femeia a fost certată și de fariseul Simon și de mulțimea care era de față. Toți au certat-o, dar Hristos i-a iertat păcatele și a muștrat pe toți care au desconsiderat-o pe femeie. L-a muștrat pe Iuda spunând că mirul este „spre îngroparea Mea”, i-a muștrat pe cei de față amintindu-le că „pe săraci pururea îi aveți cu voi”, deci se cuvinea ca această femeie, păcătoasă fiind, să unșă capul Învățătorului. L-a muștrat și pe Simon fariseul, amintindu-i că nu s-a ridicat la măsura pocăinței pe care a făcut-o această femeie.

Iertându-i-se păcatele, femeia și-a îndreptat viața „luând rânduiala de mironosiță.” Și noi suntem chemați în perioada Postului Mare și a Săptămânii Patimilor să facem pocăință, pentru că și noi suntem păcătoși în fața lui Dumnezeu și avem nevoie de iertarea

În Sfânta și Marea Miercuri dumnezeieștii Părinți au hotărât să se facă pomenire de femeia cea păcătoasă care a uns capul Mântuitorului cu mir, a spălat cu lacrimi picioarele Lui și le-a șters cu părul capului, fapt întâmplat cu puțin timp înainte de Patimile Mântuitorului. Tot astăzi Mântuitorul Hristos trimite pe ucenicii Săi în Ierusalim ca să pregătească Paștile: „Mergeți în cetate, la cutare, și spuneți-i: Învățătorul zice: la tine vreau să fac Paștile cu ucenicii” (Matei 26, 18).

păcatelor și de îndreptare.

Ne aflăm în momentul în care reținem aceleași momente scumpe din vremea mântuitoarelor Pătimituri ale Lui Hristos, iar gândul nostru se întoarce cu mai bine de două mii de ani în urmă în cetatea eternă, unde mulțime mare de oameni se adunaseră. Unii căutau pe Hristos să-L vadă, căci auziseră de învierea lui Lazăr și doreau și ei tămăduiri pentru bolile lor, alții stăpâniți de ură și necredință nu alergau la Hristos, ci îl batjocoreau și îl defăimau. Aceștia din urmă, fariseii și cărturarii, nu cereau sfat și tămăduire de la Hristos. Preferau să ajungă în iad decât să creadă și să ajungă în cer, mai bine să sufere de boală toată viața decât să fie vindecați de mâinile Lui Hristos Nazarineanul, de aceea Mântuitorul nu a săvârșit nici o minune cu aceștia.

Noi suntem chemați în aceste zile să ne hotărâm de partea cui ne situăm: suntem de partea Lui Hristos și aceluia care așteaptă de la el tămăduiri și viață veșnică sau de partea celor care Îi pregătesc Crucea spre a lor pieire? Dacă ne hotărâm să rămânem cu Hristos, să nu mai amestecăm lumina cu întunericul, să nu mai umblăm pe două căi, slujind deodată și lui Hristos și lumii, ci să facem pocăință sinceră și completă precum femeia păcătoasă care a devenit un model de pocăință peste veacuri. Asta cere Hristos de la noi: „Încă puțină vreme Lumina este cu voi. Umblați până când aveți Lumina, ca să nu vă prindă întunericul; căci cel ce umblă întru întuneric nu știe unde merge. Până când aveți Lumina credeți în Lumină, ca să fiți fiii ai Luminii.” (Ioan 12, 35-36) ❖

Părintele Adrian Chiriță

„PENTRU CE RISIPA ACEASTA – BANII SĂ SE DEA SĂRACILOR!“

SFÂNȚA ȘI MARȚA MIERCURI

Și fiind lîsus în Betania, în casa lui Simon Leprosul, a venit la El o femeie avînd un alabastru cu mir de mare preț și l-a turnat pe capul lui lîsus, pe cînd El ședea la masă. Și vîzînd ucenicii, au murmurat: „Pentru ce risipa aceasta? Căci mirul acesta se putea vinde scump, iar banii să se dea sîracilor”.

Dar lîsus, știindu-le gîndul, le-a zis: „De ce-i faceți supărare femeii? Că bun lucru a făcut ea pentru Mine; căci pe sîraci îi aveți pururea cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți pururea. Că ea, turnînd acest mir pe trupul Meu, spre îngroparea Mea a făcut-o. Adevăr vă spun: Oriunde se va propovădui Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va spune și ce a făcut ea, spre pomenirea ei”. Atunci unul din cei doisprezece, cel numit Iuda Iscarioteanul, ducîndu-se la arhierii le-a zis: „Ce vreți să-mi dați, și eu vi-l voi da în mînă?” Iar ei i-au dat treizeci de arginți. Și de atunci el căuta un prilej potrivit ca să-l dea în mîna lor. (Matei 26, 6-16)

Femeia ce toarnă mirul pe capul lui Iisus reprezintă, după Sfinții Părinți, Biserica dintre neamuri, care aduce lui Hristos jertfe duhovnicești și credință bine mirositoare. Astfel, vasul cu mir ar fi măsura desăvîrșită a credinței. Recunoașterea lui Hristos ca Dumnezeu. Ne spune Sf. Evanghelist Marcu că prețul mirului ar fi fost foarte mare. El relatează că Iuda Iscarioteanul s-a scandalizat față de gestul femeii păcătoase și a spus că mai bine s-ar fi vîndut mirul cu 300 de dinari, iar această sumă să fi fost împărțită sîracilor. Și astăzi îi vedem pe cei care sunt „buni samariteni”, gîndindu-se la sîraci (!) numai cînd este vorba de Biserică, căci, zic fariseii, ce se face în Biserică, totul

este scump, este fală, este lipsă de smerenie, în detrimentul celui sîrac.

Grăitor cuvînt la această Evanghelie ne lasă în „Jurnalul Fericirii” Părintele Nicolae Steinhardt. Cuvînt scris parcă pentru noi, care devine mai actual, mai plin de sensuri, căci iată, parcă cei două mii de ani nu ne-au schimbat pe noi creștinii, nu ne-au ridicat de la materie la Duh, nu ne-au schimbat din cămătari și iubitori de bunuri, în oameni ce tînjesc după asemănarea cu Dumnezeu. Vă las să meditați la spusele monahului de la Rohia, de altfel un intelectual desăvîrșit, un erudit și un spirit enciclopedic, care dă un răspuns pe măsură „intelectualilor” de azi. Dar oare de ce pentru Dumnezeu totul este scump, inutil, deși El este izvorul bunătății și al vieții? Pentru El drămuim lețcaia, iar pentru noi, pentru plăcerile și patimile noastre, nimic nu este prea mult. Din păcate, asemenea lui Iuda sunt mulți azi.

„Cel mai tainic pasaj din Evanghelii – mai greu de înțeles decît chiar Luca 16 ori Ioan 17 – mi se pare ungerea din Betania.

Cînd Iuda spune: „ce risipă! e păcat de bani! un vas atît de scump și s-ar fi putut ajuta atîția sîraci!”, Iuda vorbește în numele nostru al tuturor. Toți judecăm ca el: da, e păcat, atîta risipă de mir și sunt atîția sîraci!... Vorbește logica omenească, migăloasă și pizmașă. (Pentru noi înșine nimic n-ar fi prea scump, pentru alții orice e prea mult. Și nici pe noi nu îndrăznim să ne răsfațăm!) Vorbește meschinăria îngrijorată de a limita pornirea spre dărnicie ori spre sacrificiu.

Iar răspunsul lui Hristos, nițel brusc: „ia mai dă-i încolo de sîraci, că or să tot fie sîraci cît va fi lumea și o să-i tot aveți, pe cînd pe mine nu, iar femeii acesteia i-a fost milă de mine” – răspunsul acesta e de natură a stîrni cea mai justificată (righteous) indignare a fariseului care mocnește în fiecare din noi. E nedrept și scandalos! ne vine a zice, mai

grijului de gospodărire și chiverniseală decît oricînd.

Așa să fie: orgoliu din partea miruitului? (Să nu fie!) Ori nepăsare față de alții? (Să nu fie!) Prea bună părere despre sine și nevoie de alinare? (Să nu fie!) Dispreț pentru sîraci? (Să nu fie!)

Ungerea din Betania e altceva. De fapt e o lecție – ca tot ce se petrece și se spune în Evanghelii. Cele rostite pentru noi sunt rostite, să ne fie de învățătură.

Și ni se dă o lecție grea, anevoie de adus la îndeplinire: datoria noastră cînd vedem o suferință, un om în pătîmire, pe aproapele nostru pe o oarecare cruce, ori în apropiere, în preajma, în perspectiva unei cruci, datoria noastră nu este să ne refugiem în abstracțiuni și generalizări, în dragostea de omenire și emiterea dorinței de a se modifica legile și sistemele sociale, ci e să-l ajutăm și să-l mîngăiem și, pe loc, să-l covârșim cu bunătatea noastră pe omul acela și suferința aceea anume.

Nimic nu-i prea bun, nimic nu-i de ajuns, nimic nu-i prea scump pentru lovitul, năpăstuitul, suferindul, nenorocitul nostru semen, chip al lui Dumnezeu.

Interpretînd ungerea cu mir ca o jertfă cu bun miros, ca o manifestare de iubire și ca un simbol al îmbălsămării Sale apropiate, certîndu-și ucenicii pentru a fi dat în vileag o minte obtuză, o concepție meschină a vieții și un atașament avar pentru arginți, Iisus iarăși ni se înfațîșează ca un adevărat gentleman. Și totodată ca un model pentru toți creștinii care se cade să fie cît mai puțin înbrobiți de bunurile trecătoare ale acestei vieți și cît mai convingși că Hristos e vrednic de orice sacrificiu, că nimic nu-i bun ori prea mult, ori prea costisitor pentru El“. ❖

SĂ ASCULTĂM CU EVLAVIE SF. LITURGHIE DIN NOAPTEA INVIERII ȘI APOI SĂ NE ÎMPĂRTĂȘIM

SFÂNȚA ȘI MAREA MIERCURI

Viața Bisericii noastre gravitează în jurul Sfintei Liturghii. Căci prin Liturghie Hristos se face prezent în lume pentru a o conduce spre scopul său final.

Sfânta Liturghie este Cina Domnului la care toți suntem chemați să fim părtași. Hristos ne-o spune poruncitor: „Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu, beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor” (Matei 26, 26-28), deci Mântuitorul ne spune poruncitor să ne împărtășim.

Dar Sfântul Pavel ne spune să se cerceteze bine omul înainte de a se împărtăși ca nu cumva să o facă spre osândă. De aceea este bine să ne spovedim înainte de împărtășanie, mărturisindu-ne sincer păcatele și numai cu binecuvântarea duhovnicului să ne împărtășim. Înainte de împărtășanie omul trebuie să fie împăcat cu Dumnezeu și cu toată lumea, să-și citească din cartea de rugăciuni Canonul de împărtășanie,

adică rugăciunile de împărtășanie, și, la momentul potrivit, să se apropie cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste, dar numai în stare de smerenie. După Sfânta Împărtășanie, care de regulă trebuie făcută în cadrul Sfintei Liturghii, creștinul este dator să-I mulțumească lui Dumnezeu, citind din cartea de rugăciuni, rugăciunea de după împărtășanie, să se

ferească de tot ce este rău, să caute pacea și liniștea.

Împărtășania trebuie făcută mai des, pentru că fără Dumnezeu nu putem face nimic. Așadar, dacă creștinul a postit tot postul, este bine să asculte cu evlavie Sfânta Liturghie în noaptea de Paști, iar la sfârșit să se împărtășească. ❖

Părintele Dinu Pompiliu

Vremea postului am cheltuit-o cu folos

Domnul și Mântuitorul nostru ne cheamă pe toți la Sine, grăind: „Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția lui Dumnezeu!” Să ascultăm acest glas mângâietor și să ne grăbim către Domnul. Împărăția lui Dumnezeu – ce lucru negrăit de bun! Și pocăința – ce mijloc lesnicios, îndemănos și grabnic, mai ales în aceste zile, când toată rânduiala de viață, și pildă de obște, și aceste slujbe mișcătoare, umilicioase, ne trag chiar împotriva voii noastre la plâns și pocăință! Pe drept cuvânt Sfântul Apostol (n.r.-Pavel), înainte de începutul postului, i-a chemat pe toți în Duminica lăsăturii sec de brânză: „Iată, acum este vremea bineprimită! Iată acum este ziua mântuirii!”

Lucrarea pocăinței este simplă: un suspin și un cuvânt: „Am păcătuit, n-o să mai fac!” Însă acest suspin trebuie să străbată cerurile, să devină mijlocitor înaintea tronului Dreptății; și acest cuvânt trebuie să șteargă din cartea vieții toate înscrisurile prin care sunt însemnate acolo păcatele noastre.

Să mulțumim Domnului, Care ne-a învrednicit să mai trăim până la Sfântul Post și să mai începem alergarea mântuitoarei pregătiri pentru primirea Sfintei Împărtășanii! Dar, fraților, să ne îngrijim și

a ne folosi de această milă a lui Dumnezeu așa cum trebuie, încât ea să ne slujească spre mântuire, iar nu spre osândire.

Scopul postirii noastre e pregătirea pentru împărtășirea fără de osândă, pentru primirea Sfințelor lui Hristos Taine, spre primirea Domnului Însuși, care grăiește: „Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu rămâne întru Mine, și Eu întru el”. Dat fiind că Domnul e Curat, iar noi suntem necurați, împărtășirii cu Sfințele și Preacuratele lui Hristos Taine îi premerg la noi curățirea conștiinței și primirea desăvârșitei iertări prin Taina Pocăinței. Cu cel curat negreșit că va avea împărtășire Hristos Mântuitorul. El este iubitor de împărtășire, caută El însuși împărtășirea cu noi; și dacă nu are împărtășire cu noi, pricina e necurația noastră. Așadar, în ce ne privește, lucrul de căpetenie este curățirea conștiinței și dobândirea iertării desăvârșite prin Taina Pocăinței. Tocmai spre aceasta ne întoarcem acum toată grijă.

Cine se pocăiește așa cum se cuvine? Cel care își dă seama de păcatele sale și totodată și le recunoaște fără fățarnicie; recunoscându-și-le, se străpunge și plânge pentru ele, iar străpungându-se și plângând, ia

hotărârea nestrămutată de a nu Îl mai jigni pe Dumnezeu cu păcatele sale; și, în cele din urmă, având aceste dispoziții sufletești, mărturisește cu smerenie toate păcatele sale înaintea duhovnicului, pentru a primi dezlegare de ele și a se înfățișa la paharul Domnului îndreptățit și curat înaintea ochilor lui Dumnezeu.

Deci îngrijiiți-vă din nou să vă cunoașteți păcatele și să vi le recunoașteți. A-ți cunoaște păcatele înseamnă a spune: „Am săvârșit cutare și cutare păcat”, iar a-ți le recunoaște înseamnă a te osândi pe ține însuși pentru ele, zicând: „Sunt vinovat”, neîngăduindu-ți nici un fel de îndreptățiri și dezvinovățiri. „Am păcătuit, sunt vinovat”: aceste două spuse trebuie rostite mai înainte de orice și trebuie rostite cu sinceritate.

În urmă îndurerării inimii pentru păcate vine și hotărârea de a le părăsi, de a nu-L mai jigni cu ele pe Domnul, dându-ne în același timp pierzării pe noi înșine. Iar după ea urmează mărturisirea cât se poate de sinceră a păcatelor și dezlegarea desăvârșită lucrătoare de ele. Și astfel se săvârșește pocăința cu adevărat mântuitoare. ❖

Sf. Teofan Zăvorâtul
(din predici și omilii)

PRĂZNUIREA ÎNVIERII DOMNULUI ÎN TEMNIȚELE COMUNISTE

**Părintele Liviu Brânzaș:
Săptămâna Patimilor la minele
Cavnic, anul 1953**

Săptămâna Patimilor are în închisoare un alt ecou decât în libertate. Acolo unde nu este suferință, lumea este copleșită de pregătirile materiale pentru praznic. Aici, în împărăția durerii, totul se concentrează pe trăirea semnificației religioase.

Drumul pe galerie, spre adâncuri, se parcurge cântându-se innuri religioase. Răsună bolțile subterane de cântările: „Cu noi este Dumnezeu”, „Sfinte Dumnezeule” și altele.

Ocașii care merg în șir, purtând lămpile ce scânteiază în joc de lumini și umbre de-alungul galeriilor învăluite în beznă, par niște pelerini ce merg spre un tărâm plin de taine. Așa treceau, odinioară, creștinii primelor prigoane, prin labirintul tainic al catacombelor. Ocașii de astăzi sunt cei mai buni frați cu prigoniții și martirii de atunci, căci și sufletele lor se înalță spre cer din adâncul catacombelor.

În Vinerea Mare se ține post negru. Nu se mănâncă nimic și nu se bea apă, deși în adâncul ocnei, se lucrează din greu și, în multe locuri, în căldură tropicală. Nu-i nimic! În ziua în care Stăpânul ceresc a răbdat pentru noi, trebuie să răbdăm și noi! (Raza din catacombe)

Despre prăznuirea Învierii Domnului în închisoare

- Cum petreceți Sfânta Sărbătoare a Învierii Domnului în închisoare?

- Pentru noi, creștinii din închisoare, Patimile și Învieria erau momentul sublim al trăirii noastre, depășindu-ne și pe noi ca oameni. Ne încadram în tradițiile creștine pe care neamul nostru le trăia în Săptămâna Patimilor și de Înviere, cu singura deosebire că noi nu aveam bucuria materială. N-aveam ouă să mâncăm, n-aveam cozonac sau alte bunătăți, dar trăirea și bucuria Învierii era copleșitoare pentru noi.

Ne transpunea parcă în alte ceruri, în cu totul alte locuri, și uitam chiar de suferința noastră. Fii sigur că ceea ce încercam noi să facem în temniță era

pregătirea sufletească pentru a întâmpina cum se cuvine marea sărbătoare. În afară de post - îți poți închipui că mai era și post acolo unde noi posteam permanent? -, exista un paradox: știind că noi postim, atunci ne dădeau o mâncare mai bună. În Vinerea mare ne dădeau friptură, cum nu ne dădeau de altfel niciodată.

- Noi, creștinii ortodocși, în Săptămâna Mare ne ducem să ne spovedim, să ne cuminecăm, participăm la slujba Învierii. Cum se petreceau atunci lucrurile în închisoare?

- Trăiam cu gândul. Ne rugam în comun, chiar dacă gardienii ne urmăreau pas cu pas, ba, mai mult, de sărbători înăspreau regimul, în sensul că dublau paza, vigilența lor era mai mare. Ei știau că noi trăim în rugăciune și ducem o altfel de viață. Dacă lucrai în fabrică, atunci îți măreau norma, te obligau la corvezi mai mari în spinare, dar bineînțeles că nu ripostam.

- Aveați voie să cântați „Hristos a Înviat”?

- N-aveam voie! Dar îl murmuram sau, așa încet, tot îl cântam, pentru că nu ne puteam opri să cântăm.

SFÂNȚA ȘI MAREA MIERCURI

- Care-i cea mai frumoasă sărbătoare de Paști pe care ați petrecut-o în închisoare?

- În general, ai putea să mă întrebi care a fost cea mai îngrozitoare. Trăiam bucuria, trăiam suferința, umilința Patimilor. Știam că e momentul Învierii, când auzeam clopotele.

Cea mai frumoasă Înviere am petrecut-o în lagărul de la Caracal, în 1945, la o Înviere oficiată de o sută de preoți, în toate limbile. Au participat mii de persoane. În curtea lagărului s-a făcut o slujbă de Înviere care într-adevăr te făcea să evadezi din cadrul strâmt al lagărului. Îți dădea aripi, te transfigura. ❖

(Din interviul cu Nicolae Purcărea realizat de Florin Palas, revista Veghea, 2008)

Poezii de Zorica Lațcu

RUGĂCIUNE

Doamne, încă să nu-mi dai,
Frumusețile din rai,
Și încă nu îmi dăruie,
Ale slavei bucurii.
Nu mă-ndemn încă să-ți cer,
Fericirile din cer,
Până când prin lume-ți duci
Tu, povara Sfintei Cruci,
Până când însângerat
Și lovit și înspinat,
Treci pe calea cu dureri,
Fericire cum să-ți cer?
Dă-mi Stăpâne Crucea Ta
Și mă-nvață-a o purta,
Și în inimă cu jale,
Dă-mi durerea Maicii Tale,
Și în piept cu frângere,
Dă-mi a Maicii plângere.
Dă-mi Stăpâne să-ți sărut,
Urma pașilor în lut,
Și mai dă-mi cu sârg s-alerg,
Tălpile să ți le șterg,
Cu iubirea mea duioasă,
Ca femeia păcătoasă.

GOLGOTA

Te vindem iar cu sărutări viclene,
Prin nepăsare oarbă și prin lene.
Te biciuim cu vorbe de ocară,
Te palmuim cu ură ca de fiară.
Te adăpăm cu suc de-amărăciune,
Din poște rele și din stricăciune.
Te țintuim pe cruci de nedreptate
Prin cuiele uciderii de frate,
Iar împletim blestemele de tată,
Să-ncingem, Doamne, fruntea-nșângerată,
Tu iarăși zici, în blândă rugămintă:
„Nu știi ce fac. Îngăduie-i, Părinte”.

Între anii 1956-1959, poeta Zorica Lațcu (Monahia Teodosia) a fost deținută în închisoarea de la Miercurea-Ciuc.

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 27 APRILIE - 1 MAI 2016

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Miercuri 27 aprilie	08 ⁰⁰ -10 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Spovedanie Denie / Utrenia zilei de joi
Joi 28 aprilie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -21 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Denia celor 12 Evanghelii / Utrenia zilei de vineri
Vineri 29 aprilie	10 ⁰⁰ -18 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰ 20 ⁰⁰ -21 ⁰⁰	Scoaterea Sfântului Epitaf și trecerea pe sub Sfânta Masă Denia Prohodului Domnului / Utrenia Sâmbetei Mari Procesiune în jurul bisericii
Sâmbătă 30 aprilie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 08 ⁰⁰ -19 ⁰⁰ 23 ³⁰	Sfânta Liturghie Pregătirea Sfântului Paști / Curățenie în biserică Canonul Sâmbetei celei Mari
Duminică 1 mai	00 ⁰⁰ -01 ⁰⁰ 01 ⁰⁰ -03 ⁰⁰ 12 ⁰⁰ -13 ⁰⁰	Slujba Învierii Domnului - Veniți de luați lumină! Sfânta Liturghie Vecernia Paștilor – „A doua Înviere”

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2016 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI